

дамъ че съмъ слабъ човѣкъ. Послушахъ него, ето до кжде я докарахме. Сега ти дадохъ дума. Ще слушамъ пѣкъ тебъ, че да видимъ до кжде ще я изкараме.

Тя се изсмѣ и си излезе, като му каза: бжди спокоенъ! . . . Азъ те обичамъ и ако ти казвамъ нѣщо то е отъ сърдце, а онзи те вкара въ тая работа само за богатство.

Павелъ остана самъ и дълго стоя на едно мѣсто като гръмнатъ.

Той разбираше, че става нещо много страшно, само че нѣмаше какъ да се изскубне отъ тукъ. Ни назадъ, ни напредъ. Да я обади на Мъглатв — тя можеше да издаде всичката работа. Да я остави да довърши съ мъжа си, то бѣше черна неблагодарность.